

Radni miejscy podjęli uchwały w sprawie nadania Medali „Za zasługi dla miasta Torunia” na wstędze. Nagrodzeni za swoje zasługi zostali: Jan Adamiak, Józef Jaworski, Bogdan Major, Waldemar Przybyszewski, Zdzisław Bociek, Wojciech Grochowski, Danuta Zając i Andrzej Glonek. Medale zostaną wręczone w 2025 r.

Medal "Za zasługi dla Miasta Torunia" na wstędze jest zaszczytnym wyróżnieniem przyznawanym przez Radę Miasta Torunia osobom prawnym i fizycznym bądź organizacjom, które wybitnie przyczyniły się do rozwoju miasta, przysporzyły mu dobrego imienia i chwały bądź zasłużyły się mieszkańcom Torunia.

Awers medalu zawiera herb Torunia, rysunek salamandry (w płomieniach), dewizę "Durabo" (tzn. "Przetrwam") i napis w otoku - "Za zasługi dla Miasta Torunia". Na rewersie medalu umieszcza się imię i nazwisko bądź nazwę organizacji czy instytucji uhonorowanej, datę wyróżnienia i numer wpisu do rejestru Honorowych Wyróżnień Miasta Torunia.

Przyznanie Medalu zostaje potwierdzone wpisem do Księgi Honorowych Wyróżnień Miasta Torunia oraz wydaniem numerowanej odznaki. Medal i odznaka wykonane są ze srebra. Wstęga medalu jest w barwach miasta.

Poniżej publikujemy biogramy osób, które decyzją radnych miejskich z 20 marca 2025 r. zostały nagrodzone Medalem „Za zasługi dla miasta Torunia” na wstędze:

Jan Adamiak to były Przewodniczący Rady Miejskiej Torunia I kadencji, Marszałek Sejmiku Województwa Toruńskiego oraz Wiceprzewodniczący Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego. Przez całe swoje życie angażował się w działalność publiczną i społeczną na rzecz Torunia oraz regionu. Jego działalność polityczna i samorządowa przyczyniła się do rozwoju lokalnej demokracji, wzmacniając pozycję Torunia jako ważnego ośrodka administracyjnego i społecznego.

Jako aktywny przeciwnik reżimu komunistycznego, Jan Adamiak wykazywał niezłomność i determinację w walce o wolność i prawa obywatelskie. Od 1979 roku był członkiem Klubu Inteligencji Katolickiej w Toruniu, gdzie pełnił funkcję skarbnika. Po ogłoszeniu stanu wojennego, jako jedyny nieinternowany członek władz Klubu, w rozmowie ze Służbą Bezpieczeństwa odmówił utworzenia nowego zarządu i objęcia funkcji prezesa. W styczniu 1982 roku udał się do Warszawy, przekazując Prymasowskiej Radzie Społecznej raport zawierający wykaz osób internowanych z regionu toruńskiego. Od lutego 1982 roku zaangażował się w działalność Diecezjalnego Ośrodka Charytatywno-Społecznego przy Kościele Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny w Toruniu. Był także członkiem Toruńskiego Klubu Katolików, w którym pełnił funkcję wiceprezesa.

W drugiej połowie lat 80. był wykładowcą na Chrześcijańskim Uniwersytecie Robotniczym im. ks. kard. Stefana Wyszyńskiego w Toruniu, gdzie aktywnie uczestniczył w działaniach edukacyjnych i wspierał rozwój ruchów społecznych promujących idee demokracji, solidarności i wolności.

Po zmianie ustrojowej aktywnie uczestniczył w budowie struktur samorządowych, zostając Radnym Miejskim w 1990 roku. W latach 1990-1994 pełnił funkcję Przewodniczącego Rady Miejskiej Torunia I kadencji, w latach 1994-1998 był Marszałkiem Sejmiku Województwa Toruńskiego, a w latach 1998-2002 Wiceprzewodniczącym Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego. W ławach Rady Miasta Torunia zasiadał po raz ostatni w latach 2002-2006. Od 2021 roku pełni funkcję prezesa zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej „Universitas”.

Jego postawa, zaangażowanie oraz liczne inicjatywy przyczyniły się do budowania

społeczeństwa obywatelskiego oraz rozwoju samorządności w Toruniu i regionie kujawsko-pomorskim. Wiele jego działań miało kluczowe znaczenie dla kształtowania nowoczesnego systemu administracji lokalnej oraz promocji Torunia jako miasta o silnych tradycjach samorządowych i demokratycznych.

Od 6 maja 1980 roku do 25 września 1989 roku był rozpracowywany przez Służbę Bezpieczeństwa w ramach Kwestionariusza Ewidencyjnego (KE) kryptonim „Ricardo”. W 2016 roku został odznaczony Krzyżem Wolności i Solidarności.

Józef Jaworski urodził się 5 kwietnia 1941 roku w miejscowości Dołhań na Wołyniu, w rodzinie ocalałej z rzezi wołyńskiej. Po wojennej tułaczce osiedlił się na Warmii, gdzie ukończył szkołę średnią. Dalszą edukację kontynuował na Wydziale Telewizyjnym Państwowej Szkoły Technicznej w Szczecinie, a następnie na Politechnice Poznańskiej, rozwijając swoją pasję do elektroniki.

Od 1964 roku związał swoje życie z Toruniem, gdzie założył rodzinę oraz podjął pracę zawodową. Pracował m.in. w Przemysłowym Instytucie Elektroniki, Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Metalchem oraz Toruńskim Ośrodku Mikroelektroniki, kierując zespołami specjalistów. Jego profesjonalizm i zaangażowanie przyczyniły się do rozwoju branży elektronicznej w Toruniu. Poza pracą zawodową Pan Józef Jaworski odznacza się wyjątkowym zaangażowaniem w życie społeczne miasta. Był aktywnym członkiem licznych stowarzyszeń społecznych, współzałożycielem i działaczem Stowarzyszenia Rodzin Katolickich Diecezji Toruńskiej, które odgrywa kluczową rolę w integrowaniu środowisk rodzinnych i podejmowaniu działań na rzecz edukacji oraz pomocy potrzebującym. Pełnił funkcję przewodniczącego Rady Społecznej Szpitala Miejskiego, aktywnie wspierając rozwój lokalnej służby zdrowia oraz poprawę warunków leczenia mieszkańców Torunia. Przez ponad 20 lat współpracował z toruńską Fundacją "Światło", która niesie pomoc osobom terminalnie chorym, ich rodzinom oraz wspiera rozwój opieki paliatywnej w regionie.

W 1996 roku objął stanowisko Wiceprezydenta Miasta Torunia ds. społecznych, gdzie nadzorował sprawy związane z polityką społeczną, zdrowiem i edukacją. Od 1998 roku pełnił funkcję Wiceprzewodniczącego Rady Miasta Torunia, a w latach 2002-2006 sprawował funkcję Przewodniczącego Rady Miasta Torunia, kierując jej pracami oraz podejmując kluczowe decyzje wpływające na rozwój miasta. Funkcję Wiceprzewodniczącego Rady pełnił także w trakcie V kadencji Rady Miasta Torunia (2006-2010). Jego praca została doceniona przez wyborców i media - dwukrotnie zaliczono go do trójki najlepszych Radnych Torunia, co stanowi wyraz uznania dla jego kompetencji i zaangażowania.

Za swoje zasługi otrzymał Złoty Krzyż Zasługi w 2008 roku, nadany przez Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego, a także medal "Unitas Durat Palatinatus Cuiaviano-Pomeraniensis" w 2010 roku, przyznany przez Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

Mimo przejścia na emeryturę w 2006 roku Pan Józef Jaworski wciąż angażuje się w życie społeczno- samorządowe miasta, stanowiąc wzór obywatelskiego zaangażowania i oddania sprawom publicznym.

Bogdan Major urodził się 11 stycznia 1945 roku w Guzowie koło Żyrardowa. Jest absolwentem Liceum im. Stefana Żeromskiego w Kielcach (1963 r.) oraz Wydziału Elektroniki na Politechnice Warszawskiej, gdzie uzyskał tytuł magistra inżyniera elektronika o specjalności elektronika ciała stałego. W trakcie studiów w latach 1963-1969 współpracował z redakcją pisma Politechnik, radiowęzłem w akademiku „Riwiera” i realizatorskim klubem filmowym „Stodoła” oraz DKF „Kwant”.

W 1962 r. został członkiem PTTK, pilotem i przewodnikiem turystycznych pieszych obozów młodzieżowych. W latach 1970-1973 działał w kole PTTK przy Zakładzie Elektronicznym w Toruniu, a od 1984 roku w Klubie Turystyki Górskiej „Karpaty” w Toruniu. Był również aktywnym uczestnikiem spotkań toruńskiego Duszpasterstwa Akademickiego ojców Jezuitów, członkiem Klubu Inteligencji Katolickiej w Toruniu oraz współzałożycielem (wraz z żoną Marią) kręgów Domowego Kościoła w Toruniu. Bogdan Major był twórcą Towarzystwa Opieki Paliatywnej w Toruniu oraz założycielem Oddziału Towarzystwa Polsko-Austriackiego w Toruniu. Współtworzył Związek Miast Nadwiślańskich oraz Katolickie Stowarzyszenie Niepełnosprawnych Diecezji Toruńskiej im. Wandy Szuman. Był współinicjatorem i działaczem Stowarzyszenia „Liga Polskich Miast i Miejsc UNESCO”. W latach 1994-2010 Bogdan Major był Radnym Miasta Torunia, w kadencjach 1994-1998 i 1998-2002 przewodnicząc Radzie Miasta, a od 2006 do 2010 przewodniczył Komisji Kultury, Promocji i Turystyki. W latach 2003-2011 przewodniczył Radzie Programowej Szkoły Leśnej na Barbarce, reprezentując Prezydenta i Radę Miasta. W latach 2005-2010 pełnił funkcję Wiceprzewodniczącego Miejskiego Komitetu Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa. Był członkiem Komitetu Organizacyjnego obchodów 100. rocznicy powrotu Torunia do wolnej Polski. Bogdan Major dał się również poznać jako promotor lokalnej historii. Jest autorem tekstu „Ignacy Zelek - rzeźbiarz i patriota”, a z jego inicjatywy 13 sierpnia 2021 r. przy ul. Sukienniczej 2 odsłonięto tablicę poświęconą rzeźbiarzowi. Jest laureatem licznych wyróżnień, w tym Medalu Prezydenta Miasta Torunia Thorunium (2010 r.).

Waldemar Przybyszewski swoją wieloletnią działalnością samorządową przyczynił się ukształtowania nowoczesnego systemu administracji lokalnej oraz promocji Torunia jako miasta o silnych tradycjach samorządowych i demokratycznych. Przez całe swoje życie samorządowe traktował politykę jako przestrzeń do działań, które miały na celu realne, pozytywne zmiany w życiu mieszkańców Torunia. Zawsze starał się być skuteczny i efektywny, co wyróżniało go na tle innych polityków. Pan Waldemar Przybyszewski rozpoczął swoją działalność samorządową w lat temu 1998-2002 jako Radny Miasta Torunia, wybierając ścieżkę z ramienia Akcji Wyborczej Solidarność. Przewodniczył Komisji Gospodarki Komunalnej oraz był wiceprzewodniczącym Komisji Budżetu i Finansów. Od 2003 roku związany był z Platformą Obywatelską, której członkiem został w 2003 roku i przez kolejne kadencje pełnił funkcję Wiceprzewodniczącego Kolegium Powiatowego w Toruniu.

W latach 2006-2010, w wyniku wyborów, ponownie uzyskał mandat radnego i został Przewodniczącym Rady Miasta Torunia. Podczas pełnienia tej funkcji dał się poznać jako sprawny organizator, który skutecznie zabiegał o rozwój miasta, a także efektywnie zarządzał pracami Rady Miasta. Jego działania miały na celu poprawę jakości życia mieszkańców, a Toruń zyskał na ich mocy nowe inwestycje oraz usprawnione usługi miejskie.

W 2010 roku, choć nie uzyskał mandatu Prezydenta Torunia, otrzymał 13 100 głosów, co świadczyło o dużym poparciu społecznym i zaangażowaniu na rzecz miasta. Dwa lata później, w 2014 roku, Waldemar Przybyszewski uzyskał mandat Radnego Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego, pełniąc funkcję przewodniczącego Komisji Statutowej i Komisji Infrastruktury. Jego działania miały na celu równomierny rozwój regionu, co pozwoliło poprawić standard życia mieszkańców województwa.

Po przejściu na emeryturę Waldemar Przybyszewski zakończył działalność w organach samorządowych, ale nie zaprzestał całkowicie pracy na rzecz wspólnoty. Został wybrany Prezesem Stowarzyszenia Radnych Województwa Kujawsko-Pomorskiego, a także angażował się w działalność Rad Społecznych w Szpitalu Wojewódzkim im. Ludwika Rydygiera w Toruniu oraz w Centrum Onkologii im. Franciszka Łukaszczyka w Bydgoszczy.

Waldemar Przybyszewski zawsze starał się dzielić swoją wiedzę i doświadczeniem z młodszymi koleżankami i kolegami, co sprawiło, że dzisiejsi samorządowcy i administracja rządowa w Toruniu i regionie kontynuują jego dzieło. Działania, które podejmował na przestrzeni lat, miały charakter służby publicznej, a jego celem było zawsze dobro mieszkańców i skuteczne wprowadzanie pozytywnych zmian.

Waldemar Przybyszewski przez całe swoje życie traktował politykę i działalność

samorządową jako służbę ludziom. Jego podejście do polityki jako obszaru skutecznych, precyzyjnie zaplanowanych działań wynikających z rzeczywistych potrzeb mieszkańców Torunia było wyjątkowe. Jednakże jego działalność nie ograniczała się tylko do samorządu. W 1991 roku, w drodze otwartego konkursu, Waldemar Przybyszewski został wybrany na stanowisko Prezesa Spółdzielni Mieszkaniowej „Na Skarpie” w Toruniu, rozpoczynając tym samym nową, ważną kartę w swoim życiu zawodowym. Zaledwie rok później, w 1992 roku, stał się pomysłodawcą, inicjatorem oraz współzałożycielem nowej Spółdzielni Mieszkaniowej „Zieleniec” i od 1992 do 2015 roku pełnił funkcję jej Prezesa. W tym czasie udało się wybudować dwa osiedla mieszkaniowe - „Zieleniec” oraz „Bielawy” - które dziś stanowią trwałe pomniki jego pracy na mapie Torunia. Pod przewodnictwem Waldemara Przybyszewskiego rozpoczęto budowę nowoczesnych budynków wielorodzinnych z nowatorskimi rozwiązaniami technicznymi, pozyskiwano tereny pod kolejne inwestycje, a przy tym minimalizowano koszty działalności. Dzięki jego determinacji i zaangażowaniu Spółdzielnia stała się jednym z ważniejszych elementów toruńskiego rynku mieszkaniowego.

Zdzisław Bociek przez lata pełnił kluczowe funkcje w toruńskim samorządzie. Był Radnym Miasta Torunia I, II i III kadencji, przewodniczącym Klubu Radnych Komitetu Obywatelskiego I kadencji oraz członkiem Zarządu Miasta Torunia w latach 1993-2002. W okresie od 1996 do 1998 roku sprawował funkcję Prezydenta Miasta Torunia, a następnie w latach 1999-2002 był zastępcą prezydenta. Jego zaangażowanie miało kluczowy wpływ na rozwój Torunia w wielu aspektach. Zdzisław Bociek objął urząd Prezydenta Miasta Torunia w 1996 roku i pełnił tę funkcję do 1998 roku. Był to czas intensywnych działań rozwojowych i administracyjnych, które miały znaczący wpływ na przyszłość Torunia. Jego prezydentura przypadła na okres istotnych zmian polityczno-gospodarczych w Polsce, a także przygotowań do wejścia kraju do struktur europejskich. Jednym z kluczowych osiągnięć Zdzisława Boćka było doprowadzenie do wpisania Zespołu Staromiejskiego Torunia na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO w 1997 roku. To wydarzenie miało ogromne znaczenie dla rozwoju turystyki, ochrony zabytków oraz wzmocnienia prestiżu miasta na arenie międzynarodowej. Pod jego rządami Toruń nawiązał także partnerstwo z miastem Czadca na Słowacji, co wpisało się w strategię rozwijania międzynarodowej współpracy samorządowej. Zdzisław Bociek odegrał również kluczową rolę w przystąpieniu Torunia do Związku Miast Nowej Hanzy w 1998 roku, co jeszcze bardziej umocniło pozycję miasta w

Europie.

W sferze infrastrukturalnej Prezydent Zdzisław Bociek jako członek Zarządu Miasta Torunia, podpisał kontrakt na budowę oczyszczalni ścieków, a także dokumenty jej odbioru. Ta inwestycja miała fundamentalne znaczenie dla poprawy jakości życia mieszkańców oraz ochrony środowiska naturalnego w regionie.

W dziedzinie ochrony zdrowia Pan Zdzisław Bociek był współinicjatorem całkowitej prywatyzacji podstawowej opieki zdrowotnej w Toruniu, która zakończyła się w 2001 roku. Był także zwolennikiem budowy Trasy Nowomostowej, kluczowej inwestycji dla komunikacji w mieście.

Prezydentura Zdzisława Boćka to także czas ważnych decyzji dotyczących polityki społecznej i kulturalnej. Był inicjatorem uchwały Rady Miasta o nadaniu Honorowego Obywatelstwa prof. Elżbiecie Zawackiej, a także finansowania z budżetu miasta Fundacji Archiwum Pomorskie Armii Krajowej. Ponadto jego działania doprowadziły do usunięcia w 1997 roku pomnika wdzięczności Armii Czerwonej, co było istotnym symbolem zmian historycznych i politycznych w Toruniu.

Jego zaangażowanie w rozwój lokalnej demokracji przejawiało się m.in. poprzez koncepcję funkcjonowania rad okręgów w Toruniu oraz pracę nad „Strategią Rozwoju Miasta Torunia”, która została przyjęta uchwałą Rady Miasta w 2002 roku.

Prezydentura Zdzisława Boćka była okresem dynamicznych działań na wielu płaszczyznach - od infrastruktury, przez politykę społeczną i kulturalną, aż po rozwój międzynarodowej współpracy miasta. Jego inicjatywy i decyzje miały długofalowy wpływ na Toruń, a jego zasługi zostały docenione nie tylko na poziomie lokalnym, ale także krajowym i międzynarodowym

Ponadto Pan Zdzisław Bociek aktywnie działał w podziemnych strukturach „Solidarności” po wprowadzeniu stanu wojennego. Był członkiem Tajnej Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Przedsiębiorstwie Geofizyki i Górnictwa Naftowego w Toruniu. W latach 1984-1989 brał udział w redagowaniu i kolportowaniu podziemnego pisma zakładowego Geofon, które ukazywało się na terenie województwa toruńskiego. Jego działania przyczyniły się do szerzenia niezależnej informacji i wspierania ruchu oporu wobec reżimu komunistycznego.

Wojciech Grochowski rozpoczął swoją działalność samorządową w 1990 roku jako Radny Miasta Torunia I kadencji, podczas której pełnił funkcję Wiceprzewodniczącego Rady Miasta. W 1998 roku ponownie objął mandat Radnego Miasta Torunia III kadencji, a od 3 grudnia tego roku pełnił urząd Prezydenta Miasta Torunia. Podczas jego prezydentury, przypadającej na okres przedakcesyjny, miasto

Toruń doświadczyło wielu istotnych przemian i inwestycji.

Prezydentura Wojciecha Grochowskiego w Toruniu przypadła na kluczowy okres transformacji miasta, tuż przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej. Jako Prezydent Miasta Torunia skupił się na modernizacji infrastruktury, pozyskiwaniu funduszy unijnych oraz poprawie jakości życia mieszkańców. Jednym z jego największych osiągnięć było pozyskanie bezzwrotnej pomocy z funduszy przedakcesyjnych na realizację projektu ISPA, dzięki któremu przeprowadzono największą w historii miasta inwestycję związaną z rozbudową i modernizacją sieci kanalizacyjnej.

Kolejnym istotnym krokiem było utworzenie Toruńskiego Centrum Koordynacji Ratownictwa i Ochrony Ludności, które znacząco poprawiło współpracę służb ratowniczych i podniosło poziom bezpieczeństwa w mieście. Pod jego rządami Urząd Miasta Torunia jako jeden z pierwszych w kraju uzyskał certyfikat ISO, co świadczyło o nowoczesnym podejściu do zarządzania administracją miejską. Wojciech Grochowski wspierał także rozwój mieszkalnictwa, czego efektem była budowa kilkuset mieszkań na wynajem. Duży nacisk położono również na rozwój ochrony zdrowia - rozbudowano Szpital Miejski i wyposażono go w pierwszy w mieście koronograf.

W czasie jego kadencji przeprowadzono największy ówczesny remont mostu drogowego im. Józefa Piłsudskiego, a także odrestaurowano wieżę i dach Ratusza Staromiejskiego przy wsparciu Generalnego Konserwatora Zabytków. Nie zabrakło także inwestycji w oświatę - modernizacji i rozbudowie poddano wiele toruńskich placówek edukacyjnych, a także rozpoczęto modernizację dróg wyjazdowych z miasta.

Jednym z najważniejszych wydarzeń podczas jego prezydentury była historyczna wizyta papieża Jana Pawła II w Toruniu 7 czerwca 1999 roku. Było to wydarzenie o ogromnym znaczeniu społecznym i religijnym, które przyciągnęło do Torunia tysiące mieszkańców i pielgrzymów z całego świata.

Jego kadencja zapisała się w historii Torunia jako okres dynamicznych przemian, w którym miasto wkraczało na nowoczesną ścieżkę rozwoju, przygotowując się do pełnoprawnego uczestnictwa w strukturach Unii Europejskiej.

Po zakończeniu prezydentury Wojciech Grochowski poświęcił się pracy jako ekspert i doradca przy wdrażaniu europejskich projektów cyfrowych w ramach współpracy z Urzędem Marszałkowskim Województwa Kujawsko-Pomorskiego, nadal przyczyniając się do rozwoju regionu.

Danuta Zając to Radna Miasta Torunia siedmiu kadencji, nieprzerwanie od 1994 do 2024 roku. Pracowała w komisjach zajmujących się infrastrukturą komunalną, ochroną środowiska i zagospodarowaniem przestrzennym. W kadencji 2006-2010 była Wiceprzewodniczącą Komisji Infrastruktury i Ochrony Środowiska, w kadencji 2010-2014 Przewodniczącą Komisji Budżetu, w kadencji 2014-2018 Wiceprzewodniczącą Komisji Rewitalizacji Miasta, natomiast w kadencji 2018-2024 ponownie Przewodniczącą Komisji Budżetu Rady Miasta Torunia.

Pracowała w radach społecznych Miejskiego Ośrodka Rehabilitacji Dzieci i Młodzieży oraz Zakładu Pielęgnacyjno-Opiekuńczego im. ks. Jerzego Popiełuszki.

Skutecznie zabiegała obudowę basenu przy ul. Hallera w Toruniu, rozbudowę kanalizacji ściekowej i deszczowej, o remonty i budowę dróg, chodników oraz oświetlenia, wspierała działania związane z przygotowaniem budowy nowego mostu drogowego przez Wisłę oraz południowej obwodnicy Torunia, a także kapitalnych remontów oraz budów nowych szkół. Znakomita większość tych inwestycji doczekała się realizacji.

Jako Radna i jako człowiek wrażliwy, otwarty na potrzeby innych i zawsze gotowy spieszyć z pomocą, utrzymywała bliski i bezpośredni kontakt z mieszkańcami zwłaszcza lewobrzeżnej części miasta, z którą związała swoje życie.

Współorganizowała pierwszą świetlicę środowiskową dla dzieci. Systematycznie organizowała imprezy dla najmłodszych oraz młodzieży, festyny dla mieszkańców, nie zapominając o seniorach. Tradycyjne spotkania opłatkowe osób starszych wpisała sobie w kalendarz corocznych obowiązków, zaś dla wszystkich zainteresowanych, niezależnie od wieku organizowała od lat pielgrzymki zarówno krajowe jak i zagraniczne.

Samorząd to nie jedyne pole społecznej aktywności Danuty Zając - w rodzinnej parafii przygotowywała plastyczne dekoracje kościoła, poświęcając na to swój prywatny czas. Pracowała jako pracownik administracji. Jest rodowitą torunianką. Bezpartyjną wolontariuszką. Pracuje w klubie osiedlowym, gdzie organizuje mieszkańcom czas wolny - zajęcia sportowo-rekreacyjne, wyjścia, wyjazdy kulturalno-oświatowe i krajoznawcze, spotkania okolicznościowe, pielgrzymkowe, a także prowadzi półkolonie zimowe i letnie. Wspiera integrację i aktywizację mieszkańców.

Za szesnaście lat pracy na rzecz samorządu toruńskiego odznaczona została w maju 2010 roku Medalem Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego *Unitas Durat Palatinatus Cuiaviano-Pomeraniensis*. Prezydent Rzeczypospolitej Polski, z okazji XX-lecia odrodzonego samorządu uhonorował Danutę Zając Złotym Krzyżem Zasługi, a za bezinteresowną pomoc osobom niewidomym i słabowidzącym we wrześniu 2024

roku otrzymała odznakę Przyjaciół Niewidomych.

Andrzej Glonek urodził się 3 sierpnia 1946 roku w miejscowości Mokrzyńska - Brzesko woj. tarnowskie. Jest absolwentem Politechniki Śląskiej w Gliwicach, gdzie uzyskał w 1970 roku tytuł magistra inżyniera mechanika. Od 1972 roku związany z Toruniem. W latach 1970-1995 pracował na stanowiskach kierowniczych w toruńskich firmach jak: Zakład Maszyn Budowlanych, Pomorskie Zakłady Gazownicze, Wojewódzki Zakład Transportu Mleczarskiego.

Pracę w samorządzie toruńskim Andrzej Glonek rozpoczął w dniu 1 czerwca 1995 roku w Wydziale Gospodarki Komunalnej Urzędu Miasta Torunia. Z dniem 1 września 1995 r., Prezydent Miasta Torunia Jerzy Wieczorek mianował Andrzeja Glonka na stanowisko Naczelnika Wydziału Gospodarki Komunalnej. W dniu 13 listopada 2003 roku Prezydent Miasta Torunia powierzył Andrzejowi Glonkowi pełnienie obowiązków po. dyrektora Miejskiego Zarządu Dróg w Toruniu. Z dniem 1 sierpnia 2005 r. w wyniku wygranego konkursu Andrzej Glonek został powołany na stanowisko dyrektora Miejskiego Zarządu Dróg w Toruniu na którym pracował nieprzerwanie do dnia 31 marca 2014 roku przechodząc na emeryturę. Jako dyrektor Miejskiego Zarządu Dróg w Toruniu Andrzej Glonek w latach 2003 - 2014 osobiście nadzorował wiele inwestycji z zakresu rozwoju infrastruktury technicznej Torunia min.

- modernizację ulicy Szosa Lubicka od ulicy Olsztyńskiej do Węzła Lubicz (A-I);
- modernizację ulicy Szosa Bydgoska II etap od Polchemu do granic miasta;
- budowę i przebudowę trasy staromostowej od ulicy Polnej do granic miasta;
- budowę Trasy Średnicowej Północnej od Grudziądzkiej do Szosy Chełmińskiej.

Trudno nie zauważyć i nie docenić osobistego zaangażowania Andrzeja Glonka w realizację inwestycji 100-lecia Torunia - mostu drogowego im. Generał Elżbiety Zawadzkiej - którego realizacja przypadła na lata 2010 -2013 a oddanie do użytku 9 grudnia 2013 roku.

To na zarządzanym przez Andrzeja Glonka Miejskim Zarządzie Dróg w Toruniu spoczywały wszystkie procedury najważniejszych etapów budowy i rozliczenia toruńskiego mostu.

W czasie swojej 20-letniej służby na rzecz przywróconego w 1990 roku samorządu terytorialnego Andrzej Glonek był jedną z najbardziej zasłużonych osób w toruńskich służbach komunalnych ostatnich dziesięcioleci. W uznaniu zasług na rzecz rozwoju Torunia w 2013 roku został wyróżniony Medalem Prezydenta Torunia Thorunium.

- [Powrót](#)

- [Udostępnij na: X](#)
- [Udostępnij na: FB](#)
- [Drukuj](#)
- [PDF](#)